

Vormis nr.

dd. 11 maart 2013

Pagina 1

Notienummer: E66.LI.7325-08 K&HW

Reg CR

164

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER, provincie West-Vlaanderen, ar zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende kamer met één rechter, heeft het volgende vormis uitgesproken:

1) in de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie aan wie zich heeft gevoegd als burgerlijke partij;

wonende te

habbende als raadman Mtr.

advocaat te

- TEGEN -

1. gepensioneerde, wonende te

zichören te

an

2. zichören te

op

vennoot, wonende te

3.

teneinde terecht te staan ter zake van :

Te in de periode van 10 februari 2008 tot 28 februari 2008

Als dader, mededader om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend, dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet kon worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kulpertijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

A. DE EERSTE

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-4°, strafbaar gesteld door artikel 146 al. 1 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of

wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, nl. door het ophogen van een laagte in een perceel zaailand met een oppervlakte van ongeveer 7.000 m², ten nadele van

op het terrain gelegen te
onder

ten kadaster gekend
In eigendom toebehorende aan

feit vanaf 1 september 2009 Inbreuk uitmakende op artikel 4.2.1.4°, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben, opgehoogd, uitgegraven of uitgediept te hebben waarbij de aard of de functie van het terrain wijzigt.

B. DE TWEEDE EN DE DERDE

Bij inbreuk op artikel 146 al. 1-3° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat één van de onder 1° en 2° bepaalde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden;

feit vanaf 1 september 2009 Inbreuk uitmakende op artikel artikel 6.1.1. al.1-3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009.

en

ii) in de zaak ten verzoeken van:

wonende te

hebbende als raadsman Mtr.

advocaat te

-rechtstreeks dagende partij

- TEGEN -

1. geboren te _____ op _____
 gepensioneerde, wonende te _____
2. geboren te _____ op _____
 vennoot, wonende te _____
3. _____

- rechtstreeks gedaagden, rechtstreeks gedaagd bij exploit van gerechtsdeurwaarder op 6 april 2012, wegens:

Te _____ in de periode van 1 januari 2008 tot 3 april 2012

Als dader, mededader om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend, dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet kon worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt;

A. DE EERSTE

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-4°, strafbaar gesteld door artikel 146 al. 1 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, nl. door het ophogen van een laars in een perceel staand met een oppervlakte van ongeveer 7.000 m², ten nadele van

_____ van het terrein, gelegen te

_____ ten landstap gelegen onder

_____ in eigendom toebehorende aan

dat vanaf 1 september 2009 inbreuk makende op artikel 4.2.1.4^o, strafbaar gesteld door artikel 4.1.1. al. 1-1° van de Vlaamse Code van Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij onder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben, opgehoogd, uitgegraven of uitgedaasd te hebben waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigd.

B. DE TWEEDE EN DE DERDE

Bij inbreuk op artikel 146 1-3° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden;

feit vanaf 1 september 2009 inbreuk makende op artikel 6.1.1. al. 1-3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009;

Verzoeker heeft zich reeds aangesteld als burgerlijke partij in dit dossier.

**OM DEZE REDENEN,
BEHAGE HET DE RECHTBANK :**

Deze dagvaarding te voegen met de dagvaarding van het Openbaar Ministerie.

Na toepassing van de strafwet lastens de beklaagden, deze solidair, minstens de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen in betaling aan huidige verzoeker van een algemene provisie van € 5.000 op elke mogelijke schade.

Een deskundige aan te stellen met als opdracht de door verzoeker geleden schade te begroten.

Te zeggen voor recht dat de beklaagden hoofdelijk gehouden zijn de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergoeding dd. 30/09/2009 (nr. 2009/1, ROHM 8:00/33021/462.4) na te leven, meer bepaald hier te veroordelen tot het delven van een gracht conform het uitvoeringsplan grachtsysteem van Iserlooter waarnaar verwezen wordt in de verleende stedenbouwkundige vergoeding en dit binnen de maand na betekening van het te wijzen vonnis, en dit onder verbeurt van een dwangsom van € 250/dag vertraging in de uitvoering.

Verzoeker te machtigen, voor zover beklaagden in gebreke blijven, deze werken uit te voeren insonderde gestelde termijn de werken te laten uitvoeren door derden, kosten invorderbaar lastens de beklaagden op eenvoudig vertoon van de facturen.

Kosten lastens de beklaagden, in hoofde van verzoeker begroot op de kosten van deze rechtstreekse dagvaarding en de rechtsplegingsvergoeding.

Vonnis nr.

164

dd. 11 maart 2013

Pagina: 4

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagden, ~~overgeschreven~~ op het
hypotheekkantoor op 23 augustus 2011 - voor een bedrag
van 150,29 euro

Gezien de rechtstreekse dagvaarding betekend aan de beklaagden.

Gehoord Mr. advocaat te in zijn vordering namens de
burgerlijke partij,

Gehoord substituut-procureur des Konings, in zijn samenvatting
en conclusie in de Nederlandse taal.

Gehoord de tweede beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door hemzelf.

Gehoord de derde beklaagde in haar verdediging, voorgedragen door Mr.
advocaat te

Aangezien de eerste beklaagde, alhoewel behoorlijk gedagvaard, ter terechtzitting niet
verschijnt.

Gezien ons tussenvonnis van heropening debatten van deze rechtbank en kamer dd. 9
januari 2012.

Gezien het getuigenverhoor dd. 25 juni 2012.

A. OMTRENT DE SAMENVOEGING:

De rechtbank acht het in het belang van een goede rechtsbedeling noodzakelijk om de
tenlasteleggingen vervat in de rechtstreekse dagvaarding d.d. 6 april 2012 te voegen bij het
bundel met notitienummer IE.66.11.7325-08, teneinde er bij één en hetzelfde vonnis over
recht te doen.

Spijts er voor wat de rechtstreekse dagvaarding betreft ter griffie geen afzonderlijk bundel
werd aangelegd en deze van meet af aan werd ingeschreven onder stuk 26 van het
rechtspiegingsdossier van het bundel gekend onder notitienummer IE.66.11.7325-08, is het
naar het oordeel van de rechtbank niettemin noodzakelijk om formeel akte te nemen van
die samenvoeging.

B. VERBETERING VAN DE DAGVAARDING:

De rechtbank stelt vast dat de dagvaardingen dienen te worden aangevuld en verbeterd als volgt:

- door in de tenlastelegging sub B. in de zaak gekend onder notitie nummer IE.66.L1.7325-08 waar staat "(...) dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten (...) te lezen als "(...) dat de onder tenlastelegging A. bedoelde strafbare feiten (...)".
- door in de tenlastelegging sub A. voorwerp van de rechtstreekse dagvaarding d.d. 6 april 2012 waar staat "(...) het relif van de bom aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bom aangevuld te hebben (...)" te lezen als "(...) het relif van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben (...)".
- door in de tenlastelegging sub B. voorwerp van de rechtstreekse dagvaarding d.d. 6 april 2012 waar staat "(...) dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten (...) te lezen als "(...) dat de onder tenlastelegging A. bedoelde strafbare feiten (...)".

C. OMTRENT DE TENLASTELEGGINGEN IN HET ALGEMEEN:

C.1. De rechtbank moet voorts vaststellen dat de burgerlijke partij middels haar rechtstreekse dagvaarding d.d. 6 april 2012 blijkens de concrete delictomschrijving van haar tenlastelegging A. en B. inhoudelijk volstrekt identieke tenlasteleggingen viseert als diegene dewelke onder tenlastelegging A. en B. het voorwerp uitmaken van de zaak benaardigd door het openbaar ministerie in de zaak gekend onder notitie nummer IE.66.L1.7325-08. Het enige verschil is gelegen in de periode van incriminatie dewelke in de rechtstreekse dagvaarding met "van 1 januari 2008 tot 3 april 2012" veel ruimer wordt gesteld dan diegene vervat in de zaak gekend onder notitie nummer IE.66.L1.7325-08 dewelke slechts wordt afgelijnd "van 10 februari 2008 tot 28 februari 2008".

C.2. Voor wat hier na volgt kan de rechtbank er aldus mee volstaan formeel akte te nemen van het feit dat de tenlasteleggingen A. en B. vervat in de zaak gekend onder notitie nummer IE.66.L1.7325-08 zich vereenzelvigen met tenlastelegging A. en B. vervat in de rechtstreekse dagvaarding van 6 april 2012. De rechtbank is er dan ook op strafgebied enkel toe gehouden tenlastelegging A. en B. te beoordelen op de wijze zoals in de rechtstreekse dagvaarding onder de temporeel ruimere periode van incriminatie omschreven.

C.3. Om redenen zoals hierna respectievelijk onder punt D.1, 1, 1.4. en punt D.1, 2, 2.4. aangehaald moet de periode van incriminatie evenwel ingeperkt worden als volgt:

(i) ten overstaan van de eerste beklaagde voor wat betreft tenlastelegging A.: "op een niet

nader te bepalen tijdstip in de periode tussen 1 februari 2008 en 28 februari 2008 en op een niet nader te bepalen tijdstip tussen 1 april 2011 en 10 april 2011";

(ii) ten overstaan van de tweede beklaagde en derde beklaagde voor wat betreft tenlastelegging B: "In de periode van 1 februari 2008 tot 3 april 2012".

D. OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

1. In hoede van de eerste beklaagde

tenlastelegging A.

1.1. De eerste beklaagde wordt onder tenlastelegging A. vervolgd om zich te op het terrein gelegen langs de beëhörande aan de derde beklaagde, in de periode van 1 januari 2008 tot 3 april 2012 als mededader te hebben schuldig gemaakt aan de reliefwijziging van de bodem op de wijze zoals in de rechtstreekse dagvaarding nader omschreven.

1.2. Ter zitting was de eerste beklaagde niet aanwezig of vertegenwoordigd. Hij laat aldus verstek gaan.

1.3. De eerste feitelijke vaststellingen gebeurden in mei 2008. Men nam akte van het gegeven dat in februari 2008 een deel van een stuk landbouwgrond gelegen langs de eigendom van de derde beklaagde was opgehoogd geworden. Men had tevens in die periode een hoop landbouwgrond opgemerkt op het erf van de hoevegebouwen bewoond door de eerste beklaagde (kaftloos dossiergedeelte, stuk 5-6).

De 500m verder gelegen hoeve van de burgerlijke partij zou daardoor onder water zijn komen te staan (kaftloos dossiergedeelte, stuk 6). Er werden tevens foto's van de plaatsgesteldheid van het strafdossier toegevoegd (kaftloos dossiergedeelte, stuk 14-16). Een ruime periode later op 28 november 2009 werden nog een reeks foto's gemaakt (kaftloos dossiergedeelte, stuk 47-54). Later op 28 februari 2010 werden opnieuw foto's toegevoegd (kaft I., stuk 9-10). In zijn verhoor van 27 april 2010 bevestigde de burgerlijke partij de laatste jaren wateroverlast te ondervinden op zijn landerijen en velden rondom zijn gebouwen en in zijn hangaar ten gevolge van de uitgevoerde ophogingen (kaft I., stuk 6). Op 17 november 2010 gebeurde er een nieuwe klachtmelding omwille van nieuwe waterlast op 15 november 2010 (kaft II., stuk 6) nogmaals gepaard gaand aan foto's (kaft II., stuk 9-11). Op 14 januari 2011 werd er andermaal klacht neergelegd omwille van eerdere wateroverlast op 8 januari 2011 (kaft III., stuk 5). Een gelijkaardige klacht volgde op 20 december 2011 omwille van eerdere feiten van 16 december 2011; opnieuw begeleid door foto's (stuk 25 rechtsplegingsdossier). Op 2 januari 2012 volgde nogmaals klacht en ook dit keer namen de

verbalisanten alre van het feit dat o.a. de loods van de burgerlijke partij was ondergelopen (stuk 19 rechtsplegingsdossier). Bij een klacht van 5 maart 2012 bleek de wateroverlast zelfs vrij extreem te zijn zoals de nieuwe foto's illustreerden. (stuk 40 rechtsplegingsdossier).

Buiten het bestek van de periode van incriminatie vervat in de rechtstraekse dagvaarding werden inmiddels nog nieuwe klachtmeldingen gedaan o.a. op 2 november 2012 (stuk 44 rechtsplegingsdossier) en op 22 december 2012 (stuk 45 rechtsplegingsdossier). Bij de verdere beoordeling van de zaak neemt de rechtbank deze nieuwe incidenten echter niet in overweging.

Dienaangaande verhoord verklaarde de eerste beklagde op 16 mei 2008 dat het hoevegebouw waarop hij woonachtig was, evenals de meeste naburige landerijen, eigendom waren van de tweede beklagde (kaftloos dossiergedeelte, stuk 8). Hij vervolgde toen letterlijk: "Tegen de wilde van was er een lager gelegen gedeelte op het veld, en de nieuwe eigenaar besloot om daaraan iets te doen. We konden goede teelaarde krijgen en we hebben aldaar de laagte wat opgevuld, zodat er geen water meer staat op die plaats (-). Daai werd evenwel voor de ophoging van de laagte op het veld geen bouwvergunning aangevraagd, maar nu zal er een regularisatie worden aangevraagd."

Op 9 april 2011 bleken er evenwel opnieuw ophogingswerken uitgevoerd te zijn op de kwartieuze landerijen. Op het erf van de eerste beklagde lagen er andermaal grote hopen aarde opgestapeld. Er werden van die nog in uitvoering zijnde werken foto's gemaakt waarop o.a. de kraan van de firma duidelijk zichtbaar was (kaft IV., stuk 10-21). Volgens de zoon van de eerste beklagde, met name waren op die manier een 20-tal kipkarran aarde aangevoerd en werden er twee laagtes gehivelleerd door zijn werkgever Volgens hem gebeurde dat op verzoek van de tweede beklagde (kaft IV., stuk 7 en stuk 31).

In uitvoering van het tussenvonnis door de rechtbank verleend op 9 januari 2012 werd de eerste beklagde nogmaals geconfronteerd met een aantal concrete vragen. Hij antwoordde hierop dat de gronden eigendom waren van de tweede beklagde en derde beklagde en dat de cultuurgrond ook door hen werd gebruikt, nu hijzelf al 15 jaar geen gronden meer bewerkt. De ophoging uit 2008 gebeurde volgens de eerste beklagde zonder dat de tweede beklagde of derde beklagde tezake een vergunning vroegen. De uitvoering daarvan vond plaats door de teneinde grondoverschot weg te werken zodat deze aannemer ook niet moest betaald worden (stuk 20 rechtsplegingsdossier). Ter zitting van 23 april 2012 zou de eerste beklagde nogmaals bevestigen dat hijzelf niet diegene was die destijds de opdracht tot de werken gaf (stuk 28 rechtsplegingsdossier).

De geadlegeerd bestuurder van de aldus geïdentificeerde aannemer van de uitgevoerde werken, met name van de stelde dat het "eigenlijk geen rol speelde wie juist de opdrachtgever was" (stuk 20 rechtsplegingsdossier). De rechtbank verzocht hierop de betrokkene te dagvaarden als getuige. Het getuigenverhoor vond plaats ter zitting van 25 juni 2012 waarbij de betrokkene onder meer liet akteren. (stuk 39 rechtsplegingsdossier).

Ik herinner mij dat mijn firma daar effectief werken heeft uitgevoerd in februari 2008 op het bewuste perceel. Wij waren zelf vragende partij om op dat perceel werken uit te voeren, omdat wij met een overschot zaten van grond. Het was goeie aarde. De werkzaamheden gingen als volgt. Er werd een stuk van de bovenste laag afgegraven. De aarde die wij aanvoerden werd er op aangebracht en daarna werd de oorspronkelijke bovenlaag er terug opgelegd. Op vraag van de rechtbank: "Wie heeft u de toelating gegeven om op dat bewuste perceel aarde aan te voeren en op te heuen?" antwoord ik: De landbouwer die er op dat moment woonde, zijnde Op vraag van de rechtbank: "Had u in februari 2008 contact met intrent de ophogingswerken?" antwoord ik ik heb totaal niet gesproken. Ik heb hem ook niet gekontacteerd.

1.4. Uit de inhoud van het strafdossier kan worden opgemaakt dat de reëlfwijzigingen plaatsvonden op twee onderscheiden tijdstippen meer bepaald enerzijds in februari 2008 en anderzijds begin april 2011. Aangezien de eerste beklaagde vervolgd wordt als eigenlijke uitvoerder van de reëlfwijzigingen en niet om ze naderhand te hebben in stand gehouden, moet de periode van incriminatie in zijn hoofde in die zin worden afgelijnd, meer bepaald "op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode tussen 1 februari 2008 en 28 februari 2008" en "op een niet nader te bepalen tijdstip tussen 1 april 2011 en 10 april 2011".

1.5. De eerste beklaagde blijkt voorts de bewoner te zijn van de hoevegebouwen dewelke palen aan de landerijen waarop de reëlfwijzigingen werden doorgevoerd. Zowel het gebouw als de gronden zijn eigendom van de derde beklaagde en blijktbaar heeft de eerste beklaagde - spijts zijn feitelijke bewoning - hierop in zakenrechtelijk opzicht totaal geen rechten. Zulks sluit echter niet uit dat hij opdrachtgever of mede-opdrachtgever, en in die zin ook mededader, zou zijn geweest inzake het uitvoeren van de wederrechtelijke stedenbouwkundige inbreuken. Uit het verhoor van de aannemer die de kwestieuze werken zowel in 2008 als 2011 heeft uitgevoerd, moet besloten worden dat de eerste beklaagde wel degelijk diegene was die als opdrachtgever fungeerde. laet daaromtrent immers - zoals uit de inhoud van zijn hoger aangehaald verhoor in concreto blijkt - niet de minste twijfel bestaan. Zelfs in de veronderstelling dat de aannemer in kwestie zelf subjectief belanghebbende partij was teneinde een grondoverschot kwijt te raken, had hij echter geen objectief belang om te liegen aangaande de identiteit van zijn opdrachtgever. Daar waar hij terzake formeel de eerste beklaagde aanduidt en zich distantieert van de tweede beklaagde en derde beklaagde, moet hij aldus geloofwaardig worden geacht. Dat de reëlfwerken zijn uitgevoerd op vergunningsloze wijze staat niet ter discussie zodat tenlastelegging A. in hoofde van de eerste beklaagde genoegzaam bewezen voorkomt.

2. In hoofde van de tweede beklaagde

tenlastelegging B.

2.1. Het openbaar ministerie en de burgerlijke partij als rechtstreeks dagende partij leggen, deernaast de tweede beklaagde onder tenlastelegging B. ten laste om op datzelfde terrein gelegen te toehorende aan de derde beklaagde, in de periode van 1 januari 2008 tot 3 april 2012 zich als mededader te hebben schuldig gemaakt aan de instandhouding van de reëlfwijziging zoals onder tenlastelegging A. omschreven.

2.2. De tweede beklagde van zijn kant verzoekt resoluut om te worden vrijgesproken. Hij beweert geen weet te hebben gehad van de uitgevoerde relèfwijzigingen en heeft zich terzake aangesloten bij het verweer gevoerd namens de derde beklagde. (inrapunt 3.2.).

2.3. Op 17 september 2008 richtte landmeter een brief (kastloos dossiergedeelte, stuk 22) aan de Vlaamse overheid - Agentschap Inspectie onder de referentie 'Bouwmisdrijf, opheven landerijen, relèfwijziging' waarbij hij "in opdracht van

(...) eigenaar van de gronden (...)" meedeelde dat "voor het ogenblik de werkzaamheden niet realiseerbaar zijn door de aanwezigheid van de landbouwgewassen (maïs). Van zodra deze geoogst zijn zullen wij overgaan tot de hoogtemetingen en het opmaken van een volledig bouw aanvraagdossier."

In navolging daarop werd er door de tweede beklagde namens de derde beklagde op 18 december 2008 een aanvraag tot het bekomen van een regularisatievergunning met kadastraal plan ingediend onder expliciete verwijzing naar het reeds eerder opgemaakte proces-verbaal (kastloos dossiergedeelte, stuk 23-24). Iedere hiervan op 9 januari 2009 een ontvangstbewijs af (kastloos dossiergedeelte, stuk 25) en zou finaal op 30 september 2009 ook een regularisatievergunning verlenen mits de bijzondere voorwaarde "het bijgevoegd uitvoeringsplan grachtsysteem van landmeter strikt uit te voeren" (kastloos dossiergedeelte, stuk 39-41). In een schriftelijke reactie daarop stelde de tweede beklagde evenwel niet akkoord te gaan met het dalven van een dergelijke gracht (kastloos dossiergedeelte, stuk 46) spijts hij formeel geen beroep aantekende tegen de verleende vergunning.

De tweede beklagde werd zelf pas voor het eerst verhoord op 9 augustus 2011 en dan nog enkel specifiek met betrekking tot de werken uitgevoerd in april 2011. Hij ontkende daartoe echter opdracht gegeven te hebben en stelde dan ook niet zinnens te zijn om daarvoor een regularisatievergunning aan te vragen. De tweede beklagde vervolgde letterlijk (kast IV., stuk 36-37): "Als eigenaar van deze hoeve weet ik niet wat er zich aldaar allemaal afspeelt, aangezien ik maar sporadisch op deze hoeve kom. Ik herhaal nogmaals huurder heeft me vooraf niet op de hoogte gebracht dat hij deze werken ging uitvoeren, zodat ik als eigenaar moeilijk strafrechtelijk aansprakelijk kan zijn voor deze inbreuk."

Spijts de rechtbank ter zitting eendrong op verder verhoor van de tweede beklagde voor wat betreft de uiteindelijke tenlastelegging in het meer algemeen (stuk 6 rechtsplegingsdossier), ging de betrokkene hier in het positioneel verhoor inhoudelijk niet op in (stuk 10 rechtsplegingsdossier). In antwoord op het latere tussenvonnis van 9 januari 2012 poneerde de tweede beklagde dat de derde beklagde eigenaar was van de desbetreffende percelen grond, dat hijzelf nooit opdracht gaf om aardewerken uit te voeren zodat hij daarvan ook nooit een faktuur zag en dat hij de regularisatievergunning aanvroeg op verwittiging van de eerste beklagde (stuk 20 rechtsplegingsdossier).

2.4. Dat er in februari 2008 en begin april 2011 wederrrechtelijke relèfwijzigingen werden doorgevoerd op de parcelen grond eigendom van de derde beklagde waarvan de tweede beklagde zaakvoerder was, staat vast. De rechtbank is ook bereid te geloven dat de eerste beklagde terzake initiatiefnemer was. De tweede beklagde van zijn kant wordt evenwel

niet vervolgd voor het oprichtingsmisdrijf, i.e. in casu wegens het aanbrengen van de
 reliefswijzigingen, maar wegens het voortzetten en instandhouden van de wederrechtelijke
 toestand die daaruit voortvloeide. Op heden is de situatie nog steeds niet geregulariseerd
 noch in feitelijk opzicht (door herstel in de oorspronkelijke toestand) noch in juridisch
 opzicht (door het bekomen en uitvoeren van een gebeurlijke regularisatievergunning). De
 periode van incriminatie nam aldus een aanvang per 1 februari 2008 en duurde vervolgens
 onverkort verder tot heden en dus: a fortiori tot de datum van 3 april 2012 dewelke in de
 toenmalige stand van zaken in de rechtstreekse dagvaarding werd voorzien.

2.5. Teneinde kasgevallend veroordeeld te worden voor het instandhoudingsmisdrijf
 hetwelke onder tenlastelegging B. voor de gecorrigeerde periode van 1 februari 2008 tot 3
 april 2012 is voorzien, behoort de rechtbank zich te plaatsen in de actuele stand van zaken
 van de strafwet.

In eerste orde dient daarbij opgemerkt dat het kwetsleuze perceel grond, kadastraal gekend
 onder _____ waarop het béweerbare instandhoudingsmisdrijf
 betrekking heeft, ingevolge het gewestplan _____ KB 14.08.1979) gelegen is in
 landschappelijk waardevol agrarisch gebied _____ (zie o.a. de verwijzing in die zin in het
 kaftloos dossiergedeelte onder stuk 32 en stuk 33 en onder stuk 41 rechtsplegingsdossier).

Zelfs in de veronderstelling dat de tweede beklaagde doelbewust en foutief nalatig heeft
 meegewerkt aan de instandhouding van de wederrechtelijke toestand - en daar zijn
 convergerende indicaties voor zoals onder meer blijkt uit het feit dat hij eigenmachtig,
 namens de derde beklaagde een regularisatievergunning aanvraag - dan nog ligt
 ingevolge artikel 1:12, 10° VGO op heden echter niet langer vervat onder de definitie van
 ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Dientengevolge is overeenkomstig artikel 6:11, derde lid *juncto* vierde lid VGO op heden
 de instandhouding niet langer strafbaar. De strafsanctie voor het instandhouden van o.a.
 reliefswijzigingen werd ingevolge het voormelde wetsartikel immers opgeheven in zoverre
 deze gaan betrekking hebben op een perceel gelegen in ruimtelijk kwetsbare gebieden.
 Daar waar de situatie voorafgaandelijk aan het inwerkingtreden van de VGO per 1
 september 2009 nog anders was, en de tweede beklaagde toen wel nog potentieel strafbaar
 was, is de rechtbank er aldus bij toepassing van artikel 2, tweede alinea Sw, ingevolge de
 terugwerkende kracht van de mildere strafwet - hier omwille van decriminalisering van een
 voorheen strafbaar feit - toe gehouden het verval van de strafvordering in globo vast te
 stellen (VAN DEN WYNGAERT, Chr., *Strafrecht, strafprocesrecht & internationaal strafrecht*,
 Maklu, Antwerpen, 2003, p.111).

3. In hoofdte van de derde beklaagde

tenlastelegging B.

3.1. Tot slot wordt ook de derde beklaagde onder tenlastelegging B. vervolgd om op het haar
 toebehorende terrein gelegen te _____ langs _____ zich in de
 periode van 1 januari 2008 tot 3 april 2012 als mededader te hebben schuldig gemaakt aan
 de instandhouding van de reliefswijziging zoals onder tenlastelegging A. omschreven.

3.2. De derde beklagde betwist de tenlastelegging en dringt aan op de witspraak. Zij refereert daartoe aan het getuigenverhoor van van de firma.

Daaruit blijkt volgens haar genoegzaam dat de ophogingen door de betrokkene werden uitgevoerd op expliciet verzoek van de eerste beklagde zonder dat de tweede beklagde en/of derde beklagde daar west van hadden of daarvoor welkdanige toestemming hadden verleend.

3.3. Vooreerst moet de periode van incriminatie een aanvang nemen op 1 februari 2008, waarna zij vervolgens onverkort verder duurde tot heden en dus a fortiori tot de datum van 3 april 2012, dewelke in de toenmalige stand van zaken in de rechtstreekse dagvaarding werd voorzien.

3.4. Ook de derde beklagde wordt als rechtspersoon evenwel enkel en alleen vervolgd als mededader aan een instandhoudingsmisdrijf. Op analoge gronden als hoger ten overstaan van de tweede beklagde aangehaald, dient er aldus ten overstaan van de derde beklagde evenzeer tot het verval van de strafvordering besloten te worden. Artikel 2, tweede alinea Sw. speelt immers ook hier onverkort in het licht van de conform artikel 6.1.1, derde lid *juncto* vierde lid VCRO tussengekomen decriminalisatie van het instandhoudingsmisdrijf gepleegd in niet ruimtelijk kwetsbaar gebied, waaronder zoals in casu in

II. De straftoemeting

2.1. De eerste beklagde is laar en zijn strafregister is reeds ontierd door twee eerdere correctionele veroordelingen wegen inbreuken op de hormonenwet (1992) en wegens inbreuken op de wet op de dierenbescherming (2002). Gelet op het verstek van de eerste beklagde wordt de rechtbank voor het overige niet in staat gesteld om rekening te houden met diens sociaal-economische achtergrond.

2.2. Luidens artikel 1.1.4. VCRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit. De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt. In casu heeft de eerste beklagde ontegensprekelijk gehandeld in strijd met die principes door minstens tot twee keer toe op onvergunde wijze aanmerkelijke reliëfwijzigingen aan de hielden aan te brengen, hierbij zodoende schadelijke gevolgen inzake wateroverlast voor veroorzakend.

2.3. Een bestrafing onder de vorm van een substantiële geldboete is dan ook noodzakelijk teneinde de eerste beklaagde het ontplootbare van zijn handelen te doen inzien.

2.4. Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met het feit dat de beklaagde het misdrijf heeft gepleegd vóór 1 januari 2012. Bij wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S., 30 december 2011) werden de opgediemen met ingang vanaf 1 januari 2012 verhoogd tot 50 daar waar dit voordien 45 betrof.

De strafrechter schijnt echter artikel 2 Sw. en artikel 1 wet opgediemen als hij een wet die de opgediemen verhoogt toepast op misdrijven die zijn gepleegd voor de inwerkingtreding van deze wet (Cass., 12 december 1994; AUT, net noot en Cass., 4 november 1997, Arr.Cass., Krachtens de regel van de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, tweede lid van het strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S., 6 juli 1966) mag de rechtbank deze nieuwe verhoogde opgediemen hier dan ook niet toepassen maar dient de op te leggen geldboete vermeerderd te worden met 45 opgediemen.

2.5. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldsdelicten, als bepaald in artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient echter ingevolge de wet van 28 december 2011 wel met onmiddellijk ingang verhoogd te worden met 50 opgediemen.

De verplichting tot het betalen van een bijdrage tot de financiering van het slachtofferfonds heeft immers een eigen aard en is geen straf. Het feit dat de bijdrage verhoogd wordt met opgediemen doet aan de eigen aard van de bijdrage geen afbreuk. Uit het feit dat deze bijdrage geen straf is, volgt dat artikel 2 Sw. noch artikel 7 EVRM op die bijdrage toepasselijk is, zodat ze moet worden opgelegd zoals bepaald op de dag van de veroordeling, ongeacht de datum waarop het bestrafte misdrijf is gepleegd, en moet worden verhoogd met de opgediemen die op die dag van kracht zijn (Cass., 12 december 2006; in Cass., 29 november 2008).

E. DE HERSTELMAATREGEL:

E.1. De Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur (hierna afgekort als GSI) heeft op 31 mei 2012 (ontvangen op het parket op 4 juni 2012) zijn herstellvordering lastens de eerste beklaagde, tweede beklaagde en derde beklaagde ingeleid (stuk 41 rechtsplegingsdossier) dewelke er toe strekte onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag aanpassingswerken uit te voeren, meer bepaald:

Voldoen aan de voorwaarde opgelegd bij de regulariserende stedenbouwkundige vergunning d.d. 30 september 2009 tot regularisatie ophogen van een lager gelegen deel zoalfand; het bij de stedenbouwkundige vergunning gevoegd uitvoeringsplan grachtsysteem; opgemaakt

door landmeter-expert. op 18 december 2008 strikt uit te voeren. Dit plan (zie bijlage) voorziet een gracht die uitmondt in de met een minimumdiepte van 60cm, op de percelen tegen de grens met de eigenidom

E.2. Gelet op het verstek uitgaande van de eerste beklagde werd zijn standpunt ten overstaan van de herstellvordering aan de rechtbank niet kenbaar gemaakt. Ook de tweede beklagde en derde beklagde hebben dienaangaande noch in besluiten, noch ter zitting inhoudelijk verweer gevoerd.

E.3. Omwille van de tussengekomen vrijpraak van de tweede beklagde en de derde beklagde voor wat betreft het instandhoudingsmisdrijf voorwerp van tenlastelegging B. kan de rechtbank de herstellvordering hoe dan ook niet inwilligen daar waar deze tegen hen is gericht. Artikel 6.1.1, vierde lid VCRO is immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waar dit bepaalt: "Een herstellvordering die door de stedenbouwkundige Inspecteur of het college van burgemeester en schepenen ingesteld is op grond van de instandhouding van handelingen, kan vanaf 1 september 2009 niet langer worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld."

E.4. Aangezien de strafrechtelijke veroordeling van de eerste beklagde voor tenlastelegging A. gebaseerd was op het primaire stedenbouwoprichtingsmisdrijf zou hij van zijn kant alvast geen soelaas kunnen vinden bij artikel 6.1.1, vierde lid VCRO vermits herstellvorderingen die op het oprichtingsmisdrijf geënt zijn door deze bepaling niet geraakt worden (Publius, Vlaamse codex ruimtelijke ordening: wat is nieuw?, UGA, Kortrijk, 2009, p.141-142, nr.218).

Voorts is het zo dat de eerste beklagde dewelke woonachtig was (is) op de hoeve gebouwen bij het perceel grond kadastraal gekend onder waar de reëlfwijzigingen werden uitgevoerd, minstens op dat moment een bepaalde feitelijke zeggingschap had over dat specifieke perceel. Dat de derde beklagde er in zakenrechtelijk opzicht eigenaar van is, doet geen afbreuk aan die feitelijke vaststelling.

De concrete aanpassingswerken dewelke thans middels de voorliggende herstellvordering worden benaast, zijn er echter op gericht aanpassingen te doen conform de regulariserende stedenbouwkundige vergunning d.d. 30 september 2009 dewelke destijds door de tweede beklagde en derde beklagde werd ingediend, meerbepaald door te voorzien in een gracht die uitmondt in de op de percelen kadastraal gekend onder nr.

Zo gesteld is de herstellvordering nochtans problematisch in zoverre gericht tegen de eerste beklagde. In het advies van de HRH hetwelke is gevoegd aan de eigenlijke herstellvordering (stuk 41 rechtsplegi dossier) mag er dan al te lezen staan dat "een herstellvordering in rem wordt geformuleerd: de reëlfwijzigingen werden destijds aangebracht op het perceel grond gekend onder

De aanpassingswerken dewelke vervat liggen in de huidige herstellvordering hebben echter betrekking op twee totaal andere percelen grond gekend onder dewelke op zichzelf

beschouwd nooit onderhevig waren gemaakt aan reëlfwijzigingen. Dit alles maakt dat de huidige herstellvordering niet langer in rem wordt geformuleerd waar de GSI deze link aan de voormelde grondpercelen en Daarenboven blijkt uit niets dat de eerste

1/ beklagde enige (zelfs louter feitelijke) zeggenschap heeft over die twee specifieke percelen grond. In die omstandigheden moet de herstellvordering ook ten overstaan van de eerste beklagde als ongegrond afgewezen worden.

F. OP BURGERRECHTELIJK GEBIED:

F.1. De burgerlijke vordering van de beklagden op gericht is drieledig en is er lastens de drie beklagden op gericht:

(i) hen solidair, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te horen veroordelen in betaling van een algemene provisie van 5.000,00 euro op elke mogelijke schade;

(ii) een deskundige aan te stellen met als opdracht de door hem geleden schade te begroten;

(iii) te bepalen dan zij gehouden zijn de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning d.d. 30 september 2009 na te leven, méerbepaald het delven van een gracht en dit binnen de maand na betekening van het te wijzen vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging in de uitvoering en mits machtiging om die werken zelf uit voeren op eenvoudige voorlegging van facturen mochten zij daartoe zelf in gebreke blijven.

F.2. In acht genomen de tussengekomen vrijpraak op strafgebied ten overstaan van de tweede beklagde en derde beklagde is de rechtbank evenwel onbevoegd om aangaande de burgerlijke vordering te oordelen in zoverre lastens hen gesteld.

Louter volledigheidshalve dient echter opgemerkt dat de desbetreffende vrijpraak, om redenen zoals hoger onder punt D.1., 2.5. en 3.4. uiteengezet, louter werd verleend omwille van de criminalisatie van het instandhoudingsmisdrijf. Zulks sluit aldus niet uit dat de tweede beklagde en derde beklagde door het desgevallend bewust instandhouden van een toestand dewelke door een derde (hier de eerste beklagde) op wederrechtelijke wijze werd veroorzaakt en in schadelijke gevolgen ressorteerde voor de burgerlijke partij, zelf een fout gemaakt hebben in de zin van artikel 1382 BW dan wel artikel 544 BvW. Het feit dat de tweede beklagde en derde beklagde, terzake destijds initiatief namen voor een regularisatievergunning lijkt in die optiek geen onbelangrijk gegeven inzake gebeurlijke schuldenkenning en illustreert, tevens dat zij - minstens op dat moment - blijkbaar niet alleen juridische aanspraken konden formuleren op het perceel grond gekend onder landmeter maar ook op diegene gekend onder en (zie het plan van landmeter zoals destijds door de tweede beklagde en derde beklagde gevoegd bij de regularisatievergunning en ook thans deel uitmakend van de herstellvordering). Het zal de burgerlijke partij echter toekomen om desgewenst de burgerlijke rechter te vatten en het desbetreffende debat daar in volle vrijheid te voeren, bijvoorbeeld waar het er op zou kunnen gericht zijn voorafgaandelijk een getuigenonderzoek te bekomen als hetwelke thans ten overstaan van de eerste beklagde wordt gelast.

F.3. Daar waar de burgerlijke partijstelling ook is gericht tegen de eerste beklaagde oordeelt de rechtbank betrekkelijk de drie onderdelen ervan tot slot als volgt:

(i) Aan de hand van de diverse klachtmeldingen voorwerp van het strafdossier, zoals telkens geïllustreerd door foto's, kan het niet ontkend worden dat de burgerlijke partij ingevolge de reliëfwijzigingen waterschade heeft geleden. Het euvel manifesteerde zich minstens op 28 november 2009 (kaftloos dossiergedeelte, stuk 47-54), op 28 februari 2010 (kaft I., stuk 9-10), op 13 november 2010 (kaft II., stuk 9-11), op 8 januari 2011 (kaft III., stuk 5), op 16 december 2011 (stuk 25 rechtsplegingsdossier), op 2 januari 2012 (stuk 19 rechtsplegingsdossier) en op 5 maart 2012 (stuk 40 rechtsplegingsdossier), zoals telkens politieonnel de visu werd vastgesteld. Dat dergelijke situatie per definitie hinder met zich meebrengt, staat vast. Uit de talrijke foto's komt immers o.a. tot uiting dat de loods van de burgerlijke partij diverse keren onderliep en dat hij frequent een waterpomp moest inschakelen. Op baden legt de burgerlijke partij echter geen stukken neer dewelke substantiële materiële schadeposten staven. In die concrete omstandigheden moet zijn schadevergoeding ex aequo et bono beperkt worden tot een provisie van 1.000,00 euro op alle mogelijke schade.

(ii) Daar waar de burgerlijke partij voorts aandringt om een deskundige aan te stellen met als opdracht de door hem geleden schade te beproten, kan hierop worden ingegaan. Wie schade lijdt, is er evenwel evenzeer toe gehouden zijn schade te beperken. In diens verzoek ligt zodoende impliciet minstens evenzeer de vraag vervat welke maatregelen er dienen genomen te worden teneinde nieuwe schade in de toekomst te vermijden. De deskundigenopdracht behoort aldus evenzeer in die zin aangevuld te worden, met dien verstande dat de focus moet gelegd worden op het perceel waarop het stedenbouwkundig destijds gestalte kreeg (i.e. dateerle eelezen te kadastraal gekend onder [] en niet op andere percelen nu de herstellvordering - om redenen zoals noer uitaangezet - juist daarop werd gestuit).

(iii) Waar de burgerlijke partij tot slot verzoekt te bepalen dat de eerste beklaagde er toe gehouden is de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning d.d. 30 september 2009 na te leven, meer bepaald het delven van een gracht onder bepaalde uitvoeringsmodaliteiten, wordt dat onderdeel van zijn vordering afgewezen. Que motivatie daartoe kan er mutatis mutandis verwezen worden naar hetgeen werd overwogen aangaande de herstellvordering in zoverre tegen de eerste beklaagde gericht de gracht waarvan sprake in de vergunning heeft betrekking op twee totaal andere percelen grond gekend onder [] waarop er geen reliëfwijzigingen werden aangebracht en uit niets blijkt dat de eerste beklaagde enige (zelfs loutere feitelijke) zeggenschap heeft over die twee specifieke percelen grond. Het was overigens ook niet de eerste beklaagde die destijds de vergunning in kwestie heeft aangevraagd en heeft bekomen.

OM DEZE REDENEN en met toepassing van de reeds aangehaalde wetsbepalingen alsook van de artikelen 2 lid 2, 25, 38, 40, 44, 45, 60, 65 van het Strafwetboek;

art. 99 §1-4°, 146 al. 1-1° en al. 1-3° decreet 18.5.1999; art. 4.2.1.4° en 6.1.1 al. 1-1° en al. 1-3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, coörd. Besluit Vlaamse Regering dd. 15 mei 1999;

art. 4 V.T.S.v., art. 162, 168, 182, 189, 184, 186, 189, 190, 191, 194, 195 en 199 van het Wetboek van Strafvordering;
 art. 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek;
 art. 11, 12, 14, 21, 23, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 40, 41 en 68 van de wet van 15.6.1935;
 art. 1, 1bis, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, gewijzigd door art. 36 van de programmwet van 2.7.1981; art. 325 van de programmwet van 22.12.1989, art. 48 van de wet van 20.7.1991, art. 182 van de wet van 26.6.1992; art. 1 van de programmwet van 24.12.1993; art. 77 van de wet van 21.12.1994; art. 146 van de wet van 24.12.1999; de wet van 26.06.2000 en laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 07.02.2003;
 art. 28 en 29 van de wet van 1.8.1925, gewijzigd door art. 3 van de programmwet van 24 december 1993, gewijzigd door art. 3 van de wet van 22.04.2003, gewijzigd door art. 23 KB van 19.12.2003 en laatst gewijzigd door K.B. 28.12.2011;
 art. 91, 2° lid van het K.B. van 28.12.1950, laatst gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 13 november 2012;

DE RECHTBANK

Rechtdoende: **BU: VERSTEK** ten overstaan van de **EERSTE BEKLAAGDE** en **OP TEGENSPRAAK** ten overstaan van de **TWEEDE BEKLAAGDE** en **DERDE BEKLAAGDE**.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

Voegt de tenlasteleggingen A. en B. vervat in de rechtstreekse dagvaarding d.d. 6 april 2012 bij het bundel met notitienummer IE.66.11.7325-08, teneinde er bij één en hetzelfde vonnis over recht te doen.

Stelt vast dat de dagvaardingen dienen te worden aangevuld en verbeterd als volgt:

- door in de tenlastelegging sub B. in de zaak gekend onder notitienummer IE.66.11.7325-08 waar staat "(...) dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten (...) te lezen als "(...) dat de onder tenlastelegging A. bedoelde strafbare feiten (...)".
- door in de tenlastelegging sub A. voorwerp van de rechtstreekse dagvaarding d.d. 6 april 2012 waar staat "(...) het relif van de bom aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bom aangevuld te hebben (...) te lezen als "(...) het relif van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben (...)".
- door in de tenlastelegging sub B. voorwerp van de rechtstreekse dagvaarding d.d. 6 april 2012 waar staat "(...) dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten (...) te lezen als "(...) dat de onder tenlastelegging A. bedoelde strafbare feiten (...)".

Neemt akte van het feit dat de tenlasteleggingen A. en B. vervat in de zaak gekend onder notitie nummer E.66.LI.7325-08 zich inhoudelijk vereenzelvigen met tenlasteleggingen A. en B. vervat in de rechtstreekse dagvaarding van 6 april 2012, zodat enkel de tenlasteleggingen A. en B. zoals omschreven in de rechtstreekse dagvaarding onder de ruimere periode van incriminatie van 1 januari 2008 tot 3 april 2012 ter beoordeling staan.

Stelt vast dat de aldus inhoudelijk vereenzelvigde tenlasteleggingen A. en B. dienen verbeterd te worden qua periode van incriminatie, meerbepaald als volgt:

- ten overstaan van de eerste beklaagde voor wat betreft tenlastelegging A.: "op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode tussen 1 februari 2008 en 28 februari 2008 en op een niet nader te bepalen tijdstip tussen 1 april 2011 en 10 april 2011";
- ten overstaan van de tweede beklaagde en derde beklaagde voor wat betreft tenlastelegging B.: "in de periode van 1 februari 2008 tot 3 april 2012".

1) Verklaart de tenlastelegging A. (zoals verbeterd) in hoofde van de eerste beklaagde **BEWEZEN**.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen tenlastelegging A. tot:

- een geldboete van vijfhonderd euro (500 EUR), te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op tweeduizend zeventienhonderdvijftig euro (2.750 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

2) Verklaart de strafvordering in hoofde van de tweede beklaagde vervallen ingevolge decriminalisatie voor wat betreft de verbeterde tenlastelegging B.

3) Verklaart de strafvordering in hoofde van de derde beklaagde vervallen ingevolge decriminalisatie voor wat betreft de verbeterde tenlastelegging B.

Gezien de bovengesande correctionele veroordeling, verplicht tevens de eerste veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 29 van de Wet van 18.1985, te betalen: een bedrag van 25 EUR, te verhogen met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150,00 EUR.

Verwijst de eerste veroordeelde de kosten van het geding, in totaal begroot op 438,98 EUR.

legt de veroordeelde een vergoeding op van 51,20 EUR, bij toepassing van artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken en zoals gewijzigd bij artikel 1 van het K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29 november 2012), en aangepast bij omzendbrief 131 quater betreffende gerechtskosten in strafzaken (B.S. 1 maart 2013).

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

I. Verklaart de herstellvordering zoals op 31 mei 2012 (ontvangen op het parket op 4 juni 2012) door de GSI ingeleid en er toe strekkende aanpassingswerken uit te voeren onder verbeurte van een dwangsom lastens de eerste beklagde onontvankelijk maar wijst ze af als ongegrond.

II. Verklaart de herstellvordering zoals op 31 mei 2012 (ontvangen op het parket op 4 juni 2012) door de GSI ingeleid en er toe strekkende aanpassingswerken uit te voeren onder verbeurte van een dwangsom lastens de tweede beklagde onontvankelijk.

III. Verklaart de herstellvordering zoals op 31 mei 2012 (ontvangen op het parket op 4 juni 2012) door de GSI ingeleid en er toe strekkende aanpassingswerken uit te voeren onder verbeurte van een dwangsom lastens de derde beklagde onontvankelijk.

Beveelt dat huidige vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypothekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 6:2.1 VGR0, huidige vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED:

I. Verklaart zich onbevoegd om te oordelen aangaande de vordering van de burgerlijke partij laar waar deze is gericht lastens de tweede beklagde en derde beklagde.

II. Verklaart de vordering van de burgerlijke partij onontvankelijk en in de mate zoals hierna bepaald gegrond lastens de eerste beklagde.

Veroordeelt de eerste beklagde tot betaling aan de burgerlijke partij van een provisioneel bedrag van duizend euro (1.000,00 euro) op alle schade dewelke naar oorzaak vindt in de hoger op strafgebied lastens hem bewezen verdedarde tenlastelegging A.

Alvorens voor het overige nader te gronde te oordelen (HEROPENT AMBTSHALVE DE DEBATTEN. stak aan als doek indige landmeter met kantoor te met

als opdracht;

1. Kennis te nemen van het strafdossier met notitie nummer IE.66.L1.7325-08 en de stukken hem door partijen te bezorgen of elk ander dossier dat hij zelf nuttig zal achten om er ambtshalve kennis van te nemen;
2. Partijen per aangetekend schrijven en hun eventuele raadslieden per gewone post te verwittigen van plaats, dag en uur van het deskundigenonderzoek;
3. Zo dit nodig mocht blijken in de loop van het onderzoek, de gepaste specialisten te consulteren en zijn advies en zijn oordeel desbetreffende bij het verslag te voeren;
4. Zich ter plaatse te begeven in eerste instantie te ter hoogte van het perceel grond kadastraal gekend onder
en vervolgens ook bij burgerlijke partij
wonende te
5. De door de burgerlijke partij geleden schade (omvattende o.a. eventuele gevolgschade) te begroten omwille van de wateroverlast veroorzaakt krachtens de reliëfwijzigingen sedert 1 februari 2008 aanbracht op het perceel grond kadastraal gekend onder
6. Zijn advies te verlenen omtrent welke concrete maatregelen er dienen genomen te worden op het perceel grond kadastraal gekend onder
aan wel eventueel op het eigendom van burgerlijke partij
zelf, teneinde de nieuwe toekomstige waterschade langs zijde van burgerlijke partij te vermijden en de concrete kosten daarvoor te ramen;
7. te antwoorden op alle nuttige en terzake dienende vragen die hem door de betrokken partijen worden gesteld.

Dit alles met inachtneming van de bepalingen van artikel 44 W.Sv. of artikel 962 e.v. Ger.W. en artikel 6 EVRM, hetgeen onder meer, doch niet limitatief inhoudt dat er dient gehandeld te worden als volgt:

Bepaalt dat dit vonnis binnen de vijf dagen bij gerechtsbrief ter kennis zal worden gebracht aan de deskundige en per gewone brief aan de partijen en hun raadslieden, en, in voorkomend geval, bij gerechtsbrief aan de partijen die verstek hebben laten gaan.

Bepaalt dat de deskundige over een termijn van acht dagen na de kennisgeving van dit vonnis zal beschikken om desgewenst de opdracht met behoorlijk omkledende raden te weigeren.

Bepaalt dat de deskundige en de partijen zich naar aanleiding van het deskundig onderzoek verder dienen te gedragen naar de bepalingen van de artikelen 962 en 991bis van het Gerechtelijk Wetboek.

Bepaakt dat een installatievergadering niet noodzakelijk is en dat er voor het overige zal gehandeld worden als volgt:

- de deskundige zal zelf de plaats, de dag en het uur bepalen waarop hij zijn werkzaamheden zal aanvangen en zal dit per aangetekende brief met ontvangstbewijs meedelen aan de partijen en per gewone brief aan hun raadslieden en aan de rechtbank, tenzij hij door de partijen wordt vrijgesteld van de verplichting om per aangetekende post te corresponderen
- de deskundige zal in de loop van zijn opdracht zelf bepalen of het noodzakelijk is om al dan niet een beroep te doen op technische raadgevers
- de deskundige zal aan de partijen zelf een raming laten geworden van de algemene kostprijs van het deskundigenonderzoek of tenminste van de manier waarop zijn kosten en ereloon en de kosten en het ereloon van de eventuele technische raadgevers zullen berekend worden
- het bedrag van het voorschot dat ter griffie dient te worden geconsigneerd wordt bepaald op 625,00 euro + BTW
- het redelijke deel van het voorschot dat kan worden vrijgegeven aan de deskundige wordt bepaald op 625,00 euro + BTW
- de deskundige zal zelf de redelijke termijn bepalen waarbinnen de partijen hun opmerkingen kunnen laten gelden aangaande zijn voorlopige advies
- de termijn voor het neerleggen van het eindverslag wordt bepaald op zes maanden vanaf de datum waarop de deskundige zijn werkzaamheden zal hebben aangevat, onverminderd artikel 972bis§2, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek ("Indien alle partijen of hun raadslieden om uitstel verzoeken, dan moet de deskundige dit toestaan. In alle andere gevallen kan hij het uitstel weigeren of toestaan en geeft hij de rechter bij gewone brief kennis van zijn beslissing.")

Bepaakt dat het de deskundige verboden is een rechtstreekse betaling van een partij in het geding te aanvaarden (artikel 509quater van het Strafwetboek: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van tweehonderd euro tot vijftiendehonderd euro of met een van die straffen alleen wordt gestraft de deskundige die, wetende dat een rechtstreekse betaling niet toegelaten is, deze toch aanvaardt van een partij in het geding").

Wijst het door de burgerlijke partij meergevorderde of andersgevorderde af als zijnde ongegrond.

III. Houdt de beslissing over de verdere afhandeling van de burgerlijke belangen in toepassing van artikel 4 V.T.Sv. ambtshalve aan en stelt de zaak te dien einde uit op onbepaalde datum.

Vonnis nr.

164

dd. 11 maart 2013

Pagina 22

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG, ELF MAART TWEEDEUZEND EN DERTIEN.

Aanwezig:

alleenzetelend rechter;

eerste substituut-procureur des Konings;

griffier.